PID UOHSX00N5IXZ
Č. j. ÚOHS-26131/2026/162
Sp. zn. ÚOHS-R0091/2026/VZ
Datum, místo 23. 7. 2026, Brno

ROZHODNUTÍ PŘEDSEDY ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

Ve správním řízení o rozkladu doručeném Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže dne 4. 6. 2026 obviněným

- Povodí Ohře, státní podnik, IČO 70889988, se sídlem Bezručova 4219, 430 03 Chomutov

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže sp. zn. ÚOHS-S0861/2025/VZ, č. j. ÚOHS-18214/2026/500, vydanému dne 21. 5. 2026 ve správním řízení zahájeném z moci úřední,

ve věci možného spáchání pokračování v přestupku podle § 268 odst. 1 písm. a) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, v souvislosti s uzavíráním dodatků ke smlouvě č. 472/2015 o poskytování závodního stravování uzavřené dne 9. 6. 2015 s vybraným dodavatelem – Jiří Čermák, IČO 61818917, se sídlem Nádražní 147, 363 01 Ostrov,

jsem podle § 152 odst. 6 písm. b) a § 152 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 90 odst. 5 téhož zákona a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise, jmenované podle § 152 odst. 3 téhož zákona, rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže sp. zn. ÚOHS-S0861/2025/VZ, č. j. ÚOHS-18214/2026/500, vydané dne 21. 5. 2026, **p o t v r z u j i** a podaný rozklad **z a m í t á m**.

ODŮVODNĚNÍ

I. PRŮBĚH SPRÁVNÍHO ŘÍZENÍ

1. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen **„Úřad“**), jako orgán příslušný podle § 248 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **„zákon“**) obdržel dne 17. 6. 2024 podnět k prošetření postupu zadavatele v souvislosti s uzavřením dodatků ke smlouvě č. 472/2015 o poskytování závodního stravování uzavřené dne 9. 6. 2015 mezi obviněným a vybraným dodavatelem.

2. Po přezkoumání dokumentace obdržené v rámci šetření podnětu získal Úřad pochybnost o souladu postupu obviněného se zákonem, konkrétně zda se obviněný nedopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. a) zákona. Úřad vydal dne 13. 11. 2025 příkaz č. j. ÚOHS-44611/2025/500, který byl následně k podanému odporu obviněného zrušen.

II. PŮVODNÍ NAPADENÉ ROZHODNUTÍ A ROZHODNUTÍ O ROZKLADU

3. Dne 20. 1. 2026 vydal Úřad rozhodnutí sp. zn. ÚOHS-S0861/2025/VZ, č. j. ÚOHS-02552/2026/500 (dále jen „původní napadené rozhodnutí“), kterým obviněného shledal vinným z pokračujícího přestupku podle § 268 odst. 1 písm. a) zákona tím, že nedodržel pravidlo stanovené v § 222 odst. 1 zákona, ve vztahu k dodatku ke smlouvě č. 7 ze dne 2. 2. 2023 a k dodatku ke smlouvě č. 8 ze dne 9. 1. 2024. Za přestupek uložil obviněnému pokutu ve výši 80 000 Kč a dále povinnost k úhradě nákladů řízení.

4. Na základě podaného rozkladu ze dne 27. 1. 2026 (dále jen „původní rozklad“) bylo původní napadené rozhodnutí přezkoumáno a s ohledem na zjištěnou nezákonnost bylo zrušeno rozhodnutím předsedy Úřadu ze dne 26. 3. 2026, sp. zn. ÚOHS-R0008/2026/VZ, č. j. ÚOHS-10645/2026/162 (dále jen „zrušující rozhodnutí“). Věc byla vrácena Úřadu k novému projednání.

5. Zrušující rozhodnutí stálo na závěru, že původní napadené rozhodnutí je nezákonné, to však nikoli pro důvodnost rozkladových námitek, ale proto, že Úřad nesprávně vyložil a aplikoval § 222 odst. 1 zákona při určení „celkové hodnoty závazku po jeho změně“. Úřad vycházel z *ex post* součtu historicky odebraného plnění a jeho ceny před i po uzavření dodatků, čímž fakticky založil protiprávnost postupu zadavatele na délce a objemu plnění smlouvy, nikoli na samotné změně závazku. Zrušující rozhodnutí oproti tomu závazně vymezilo, že u smluv na dobu neurčitou s opakujícím se plněním a rámcovým prvkem je nutné vždy vycházet výlučně z předpokládané hodnoty budoucího plnění (*ex ante*), stanovené postupem podle § 16, § 19 a § 21 zákona, tedy stejným způsobem, jako by šlo o nové zadání veřejné zakázky, přičemž historické čerpání plnění ze smlouvy není změnou závazku.

6. Zrušující rozhodnutí vyslovilo závazný právní názor, že dodatek měnící obchodní podmínky (zejména cenu) je nutno funkčně chápat jako nové zadání téhož plnění (za nových podmínek). Proto je třeba stanovit jeho předpokládanou hodnotu a porovnat ji s limity podle § 27 zákona; teprve následně lze posuzovat podstatnost změny či aplikaci výjimek. Naopak další právní závěry Úřadu zůstaly nedotčeny (neexistence nepřípustné retroaktivity, správná kvalifikace pokračujícího přestupku, okamžik spáchání přestupku uzavřením dodatku, zahrnutí DPH do ceny pro účely pokuty). Zrušení tedy směřovalo výlučně proti metodice posouzení hodnoty změny, která je určující pro aplikaci § 222 odst. 1 zákona.

III. NOVÉ NAPADENÉ ROZHODNUTÍ

7. Po provedení nového projednání věci Úřad dne 21. 5. 2026 vydal nové rozhodnutí sp. zn. ÚOHS-S0861/2025/VZ, č. j. ÚOHS-18214/2026/500 (dále jen „napadené rozhodnutí“).

8. Výrokem I napadeného rozhodnutí Úřad rozhodl tak, že se obviněný dopustil pokračování v přestupku podle § 268 odst. 1 písm. a) zákona tím, že nedodržel pravidlo stanovené v § 222 odst. 1 zákona, když umožnil podstatnou změnu závazku ze smlouvy na veřejnou zakázku č. 472/2015 o poskytování závodního stravování po dobu jejího trvání bez provedení nového zadávacího řízení dle zákona, neboť s vybraným dodavatelem uzavřel

   - dne 12. 7. 2022 dodatek č. 6 ke smlouvě, kterým zvýšil cenu obědů stanovenou v čl. III. písm. a) smlouvy ve znění dodatku č. 5 k citované smlouvě na 82,33 Kč bez DPH za 1 ks,

   - dne 2. 2. 2023 dodatek č. 7 ke smlouvě, kterým zvýšil cenu obědů stanovenou v čl. III. písm. a) smlouvy ve znění dodatku č. 6 ke smlouvě na 90,04 Kč bez DPH za 1 ks a cenu

výdeje obědů stanovenou v čl. III. písm. a) smlouvy ve znění dodatku č. 4 ke smlouvě na 197,12 Kč bez DPH za hodinu,

- dne 9. 1. 2024 dodatek č. 8 ke smlouvě, kterým zvýšil cenu obědů stanovenou v čl. III. písm. a) smlouvy ve znění dodatku č. 7 ke smlouvě na 96,37 Kč bez DPH za 1 ks

a dopustil se tak změn smluvních podmínek, které ve smyslu § 222 odst. 3 písm. b) zákona měnily ekonomickou rovnováhu závazku ze smlouvy ve prospěch vybraného dodavatele, aniž by byly splněny podmínky pro aplikaci některé z výjimek dle § 222 odst. 2, 4, 5, 6 nebo 7 zákona, přičemž tímto jednáním mohl ovlivnit výběr dodavatele.

9. Výrokem II napadeného rozhodnutí Úřad obviněnému uložil pokutu ve výši 90 000 Kč se splatností dvou měsíců od nabytí právní moci rozhodnutí.

10. Výrokem III napadeného rozhodnutí Úřad uložil obviněnému povinnost uhradit náklady řízení ve výši 2 500 Kč do dvou měsíců od nabytí právní moci rozhodnutí.

11. Úřad v přezkoumávaném rozhodnutí vycházel ze závazného právního názoru předsedy Úřadu vysloveného ve zrušujícím rozhodnutí. V souladu s tímto názorem (tj. že u smluv na dobu neurčitou s rámcovým prvkem je při aplikaci § 222 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek nutné vycházet z předpokládané hodnoty budoucího plnění po změně závazku, stanovené postupem podle pravidel pro určení předpokládané hodnoty veřejné zakázky, nikoliv z hodnoty historicky skutečně odebraného plnění) Úřad nově posoudil zákonnost uzavřených dodatků ke smlouvě, přičemž vyšel ze závěru, že posuzovaná smlouva představovala smlouvu uzavřenou na dobu neurčitou s rámcovým prvkem, a tedy posouzení zákonnosti změny závazku je nutno vztáhnout již na samotné uzavření dodatků měnících smluvní podmínky.

12. Při posouzení možnosti využití výjimky pro veřejné zakázky malého rozsahu Úřad aplikoval závazný právní názor předsedy Úřadu a zkoumal předpokládanou hodnotu plnění po jednotlivých změnách závazku. Na základě výpočtu provedeného podle § 19 a souvisejících ustanovení zákona dospěl k závěru, že zatímco dodatky č. 1 až 5 nepřekračovaly limit pro veřejné zakázky malého rozsahu, u dodatků č. 6 až 8 předpokládaná hodnota limit překročila. Z tohoto důvodu již nebylo možné tyto změny provést pouze na základě výjimky podle § 222 odst. 1 zákona bez provedení nového zadávacího řízení.

13. Úřad dále dovodil, že dodatky č. 6, 7 a 8, kterými docházelo k navyšování cen obědů a souvisejících služeb, představovaly podstatné změny závazku podle § 222 odst. 3 písm. b) zákona, neboť měnily ekonomickou rovnováhu smluvního vztahu ve prospěch dodavatele. Vycházel přitom z toho, že poskytování vyšší úplaty za stejné plnění bez soutěže zakládá ekonomickou výhodu pro stávajícího dodavatele a mohlo ovlivnit výběr dodavatele, pokud by takové podmínky byly součástí původního zadání. Úřad současně posoudil jednotlivé dodatky jako dílčí útoky tvořící jeden pokračující přestupek, neboť byly realizovány ve vzájemné časové i věcné souvislosti a sledovaly shodný účel spočívající v opakovaném navyšování ceny plnění bez provedení zadávacího řízení.

14. Úřad se současně zabýval možnou aplikací výjimek upravených v § 222 odst. 2, 4, 5, 6 a 7 zákona a dospěl k závěru, že podmínky žádné z nich splněny nebyly. Smluvní ustanovení umožňující změnu ceny v případě růstu cen vstupních surovin a energií nepovažoval za dostatečně určité a předvídatelné vyhrazení změny závazku podle § 100 odst. 1 zákona. Stejně tak nebyly splněny podmínky výjimky *de minimis* ani podmínky výjimek vztahujících

se k dodatečnému plnění či nepředvídatelným okolnostem. Na tomto základě Úřad uzavřel, že dodatky č. 6 až 8 představovaly nepřípustné podstatné změny závazku provedené bez zadávacího řízení, čímž zadavatel naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 268 odst. 1 písm. a) zákona.

IV. ROZKLAD

15. Dne 4. 6. 2026 obdržel Úřad rozklad obviněného proti napadenému rozhodnutí. Ze správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo zadavateli doručeno dne 22. 5. 2026. Rozklad tedy byl podán v zákonné lhůtě.

Námitky rozkladu

16. Obviněný především namítá, že se nedopustil přestupku spočívajícího v uzavření dodatků č. 6 a 7 ke smlouvě, neboť tato jednání byla realizována v době, kdy právní úprava zákona takový postup nezakazovala (část IV. rozkladu). Argumentaci opírá o skutečnost, že uvedené dodatky byly uzavřeny v režimu zakázky malého rozsahu a před účinností novely zákona účinné od 16. 7. 2023, která teprve výslovně zavedla omezení změn závazků v těchto případech. Tvrdí, že Úřad aplikoval novější právní úpravu na dřívější jednání, čímž porušil zákaz retroaktivity. Současně namítá, že zákaz nebyl v rozhodné době v zákoně jednoznačně stanoven a nelze jej dovozovat výkladem, přičemž takový postup odporuje zásadě *in dubio pro reo*. Dále výslovně tvrdí, že před novelou existovala v zákoně mezera, kterou novela teprve odstranila, a že přestupek nelze založit na pouhém výkladovém dovozování zákazu. Dále poukazuje na nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť postrádá konkrétní úvahy Úřadu k údajnému výkladovému dovozování zákazu.

17. Na tento okruh argumentace navazuje námitka, podle níž nelze posuzované jednání kvalifikovat jako pokračující přestupek (část V. rozkladu). Obviněný uvádí, že jednotlivé dílčí útoky (uzavření dodatků č. 6, 7 a 8) podléhají rozdílné právní úpravě, a proto nemohou naplnit znaky jednoho pokračujícího přestupku. Zdůrazňuje, že právní úprava před 15. 7. 2023 neobsahovala povinnost provést nové zadávací řízení při změně závazku, zatímco pozdější úprava takovou povinnost výslovně stanoví. Dovozuje proto absenci totožnosti skutkové podstaty u jednotlivých dílčích jednání a současně opět poukazuje na nepřípustnost retroaktivního posouzení.

18. V návaznosti na výše uvedené obviněný uplatňuje subsidiární námitku týkající se rozsahu případné odpovědnosti, podle níž by v případě uznání viny bylo možné sankcionovat nanejvýš uzavření dodatku č. 8, nikoli jednání jako celek (část VI. rozkladu). Tuto argumentaci opírá o tvrzení, že dodatky č. 6 a 7 byly uzavřeny v souladu s tehdejší právní úpravou, a proto nelze jejich uzavření zahrnout do skutku jako pokračující přestupek. Z toho dovozuje, že uložená pokuta neodpovídá povaze případného jednorázového jednání.

19. Další okruh námitek směřuje k údajně bagatelní povaze jednání, a to jak ve vztahu ke konkrétnímu dodatku č. 8, tak obecně (části VII. a VIII. rozkladu). Obviněný tvrdí, že změna spočívající v navýšení ceny o cca 6,33 Kč na jednotku představuje marginální zásah, který není způsobilý vyvolat škodlivé následky. Úřadu vytýká, že nesprávně hodnotil souhrnný dopad všech dodatků namísto izolovaného posouzení dodatku č. 8, a že do úvah zahrnul i změny, které byly podle něj legální, případně bagatelní ve smyslu změn *de minimis*. Dále namítá, že nelze jednoznačně stanovit hodnotu veřejné zakázky ani výši případné škody, což brání závěru o závažnosti jednání. V obecnější rovině pak poukazuje na to, že alternativní postup (uzavírání nových smluv) by byl zcela legální, a sankcionováno je tedy pouze formální řešení, což je podle

něj v rozporu s principy proporcionality. Zároveň tvrdí, že některé změny, které Úřad zahrnul do úvah o závažnosti jednání, mohly mít samy povahu změn *de minimis*, a neměly proto být přičítány k jeho tíži.

20. Obviněný dále napadá způsob stanovení výše pokuty, konkrétně její výpočtový základ (část IX. rozkladu). Tvrdí, že Úřad nesprávně určil hodnotu změny prostým součtem navýšení cen, což není v souladu s pravidly zákona, podle nichž má být hodnota veřejné zakázky stanovena jiným způsobem. Namítá rovněž vnitřní nelogičnost postupu Úřadu, který i přes snížení hodnoty změny oproti předchozímu rozhodnutí pokutu navýšil.

21. S tím souvisí i námitka nesprávného zohlednění daně z přidané hodnoty při výpočtu sankce (část X. rozkladu). Obviněný zastává názor, že výpočet měl vycházet z ceny bez DPH, neboť zákon takový postup nevylučuje a použití ceny včetně DPH zhoršuje jeho postavení. Argumentaci opírá opět o zásadu *in dubio pro reo* a odmítá relevanci odkazu na ustálenou rozhodovací praxi správního orgánu.

22. Další námitka směřuje proti nezohlednění polehčující okolnosti spočívající v ukončení smlouvy (část XI. rozkladu). Obviněný uvádí, že smluvní vztah ukončil dobrovolně ještě před vydáním napadeného rozhodnutí, a to s cílem odstranit závadný stav, což považuje za projev účinné lítosti. Úřadu vytýká, že tuto skutečnost nezohlednil při úvaze o výši sankce, a považuje rozhodnutí v tomto směru za nepřezkoumatelné.

23. Obviněný rovněž brojí proti právní kvalifikaci smlouvy, kterou Úřad posoudil jako jiný typ než rámcovou smlouvu (část XII. rozkladu). Tvrdí, že smlouva je rámcovou smlouvou, nikoli smlouvou s rámcovým prvkem, a že právní vztah proto vzniká až na základě jednotlivých dílčích plnění (odebrání obědů), což má význam pro aplikaci příslušných ustanovení zákona.

24. Samostatně dále namítá nepřípustnost navýšení pokuty oproti předchozímu, zrušenému rozhodnutí (část XIII. rozkladu). Podle jeho názoru je správní orgán vázán původní výší sankce, a její zvýšení považuje za nezákonné a současně nedostatečně odůvodněné.

25. V další námitce obviněný napadá postup Úřadu při stanovení hodnoty veřejné zakázky, zejména úpravu hodnoty s ohledem na očekávaný vývoj cen (část XIV. rozkladu). Poukazuje na absenci zákonného podkladu pro takový postup a na skutečnost, že použitý způsob výpočtu nemá jasný metodický rámec, což vede k možnému zkreslení výsledků a jejich nepoužitelnosti pro účely správního trestání.

26. V závěrečném okruhu námitek obviněný opět zdůrazňuje nejednoznačnost právní úpravy v době uzavření dodatků a nespravedlivost požadavku na dodržování pravidel, která byla do zákona doplněna až pozdější novelou (část XV. rozkladu). Uvádí, že neexistovala ani relevantní judikatura, která by výklad sporných ustanovení vyjasnila, a proto nelze jeho jednání zpětně hodnotit jako protiprávní. I tuto argumentaci opírá o zákaz retroaktivity a zásadu *in dubio pro reo.*

Závěr rozkladu

27. Obviněný navrhuje, aby předseda Úřadu zrušil napadené rozhodnutí a správní řízení zastavil.

V. ŘÍZENÍ O ROZKLADU

28. Úřad po doručení rozkladu neshledal podmínky pro postup podle § 87 správního řádu a podle § 88 odst. 1 správního řádu předal spis se svým stanoviskem předsedovi Úřadu k rozhodnutí o rozkladu.

Stanovisko předsedy Úřadu

29. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí, jmenovanou podle § 152 odst. 3 správního řádu, a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech, byl podle § 98 odst. 1 zákona o přestupcích přezkoumán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a dále byla přezkoumána rovněž správnost napadeného rozhodnutí.

30. S přihlédnutím k návrhu rozkladové komise byl přijat závěr, že Úřad napadeným rozhodnutím rozhodl správně a v souladu se zákonem.

VI. K NÁMITKÁM ROZKLADU

31. Nejprve je třeba uvést, že podstatná část námitek uplatněných obviněným v nyní projednávaném rozkladu nepředstavuje nové skutečnosti ani nové právní argumenty, nýbrž jde o námitky, které obviněný uplatnil již v předchozích fázích správního řízení, a to zejména v odporu proti příkazu vydanému v původním řízení a následně v rozkladu proti původnímu napadenému rozhodnutí. Těmito námitkami se již zabýval jak Úřad, tak předseda Úřadu ve zrušujícím rozhodnutí, a následně byly opětovně vypořádány v napadeném rozhodnutí vydaném po vrácení věci k novému projednání.

32. Prvotně tedy bylo posouzeno, zda obviněný v nynějším rozkladu uvádí v souvislosti s těmito námitkami nové skutečnosti nebo právní argumenty, které by mohly zpochybnit již vyslovené závěry. Je však třeba dospět k závěru, že obviněný takové nové skutečnosti neuplatnil, a proto není dán důvod se v nynějším řízení o rozkladu těmito námitkami znovu věcně zabývat, neboť by šlo pouze o opakování již přezkoumaných námitek bez změny skutkového či právního rámce věci, která by na způsob jejich vypořádání mohla mít vliv, a v tomto rozsahu lze proto na jejich předchozí vypořádání v plném rozsahu odkázat, jak bude uvedeno níže.

a) K námitce retroaktivity a příznivější právní úpravy

33. Obviněný v nynějším rozkladu opětovně namítá, že v případě dodatku č. 7 bylo nutné aplikovat právní úpravu účinnou ke dni jeho uzavření, neboť pozdější úprava § 222 odst. 1 zákona pro něj dle jeho názoru představuje úpravu přísnější.

34. Tuto námitku obviněný uplatnil již v odporu proti příkazu (shrnuto v bodech 27–29 původního napadeného rozhodnutí) a Úřad ji jako nedůvodnou odmítl (viz body 38 až 52 původního napadeného rozhodnutí). Úřad vycházel z pravidla, že odpovědnost za přestupek se posuzuje podle právní úpravy účinné v době jeho spáchání, přičemž pozdější právní úprava se použije pouze tehdy, je-li pro pachatele příznivější; vzhledem k tomu, že k dokonání pokračujícího přestupku došlo dne 9. 1. 2024 (srov. bod 145 původního napadeného rozhodnutí) a následně došlo k novelizaci zákona, posoudil Úřad otázku příznivější právní úpravy a dospěl k závěru, že novelizace § 27 zákona (zvýšení limitu pro veřejné zakázky malého rozsahu) je pro obviněného příznivější, a proto ji aplikoval, zatímco změna § 222 odst. 1 zákona pouze výslovně

kodifikovala již dříve dovozovaný výklad, a nelze ji proto považovat za zpřísnění právní úpravy ani za základ pro jiný závěr o zákonnosti jednání obviněného.

35. Uvedená námitka byla následně k rozkladu obviněného přezkoumána ve zrušujícím rozhodnutí (zejména body 27 až 33), v němž padl závěr, že nedošlo k retroaktivní aplikaci právní úpravy a že novelizované znění § 222 odst. 1 zákona nepředstavuje zpřísnění, nýbrž kodifikaci dříve ustáleného výkladu. Na uvedené závěry následně navázalo napadené rozhodnutí, v němž Úřad tuto námitku znovu podrobně vypořádal (body 67–76 napadeného rozhodnutí) a setrval na závěru, že výklad § 222 odst. 1 zákona byl shodný i před účinností novely a že postup obviněného nebyl zákonný ani podle dřívější právní úpravy.

36. Vzhledem k tomu, že obviněný v nynějším rozkladu nepředložil žádné nové skutečnosti ani právní argumenty, které by mohly vést k odlišnému posouzení této otázky, předseda Úřadu na uvedené závěry v plném rozsahu odkazuje.

37. Uvedené závěry se přitom beze zbytku uplatní též ve vztahu k dodatku č. 6, jehož uzavření obviněný v nynějším rozkladu rovněž podřazuje pod „příznivější“ dřívější právní úpravu. Dodatek č. 6 byl uzavřen ještě dříve. Ani v tomto případě ovšem nemůže námitka obstát, neboť právní závěry týkající se absence retroaktivity a výkladu § 222 odst. 1 zákona dopadají shodně na všechny dotčené dodatky bez ohledu na čas jejich uzavření. Pokud tedy bylo správně dovozeno, že úprava účinná před novelou již v sobě implicitně obsahovala limitaci vyplývající z překročení hodnoty pro veřejné zakázky malého rozsahu, nelze ani u dodatku č. 6 dospět k závěru, že by jeho uzavření bylo podle tehdejší právní úpravy přípustné. Stejně jako u dodatku č. 7 tak i ve vztahu k dodatku č. 6 nelze hovořit o existenci příznivější právní úpravy, která by vedla k jinému právnímu posouzení věci.

38. S ohledem na skutečnost, že původní rozklad směřoval pouze vůči tehdy shledanému pokračujícímu přestupku spočívajícímu v uzavření dodatků č. 7 a 8, lze považovat části rozkladových námitek, v nichž obviněný brojí proti nové kvalifikaci přestupku i uzavřeným dodatkem č. 6, za nové přípustné námitky. Nicméně na tomto místě je nutno předeslat, že všechny závěry, které byly učiněny ve vztahu k dodatkům č. 7 a 8, již beze zbytku reagují i na námitky ve vztahu k dodatku č. 6, jelikož jde o totožnou právní kvalifikaci a ze strany obviněného o totožnou námitkovou obranu. Dále v tomto rozhodnutí již nebude výslovně a odděleně reagováno na námitky v těch částech, které se vztahují k dodatku č. 6, neboť by to bylo nadbytečné.

b) K námitce absence pokračujícího přestupku

39. Obviněný dále opakovaně tvrdí, že dodatky č. 6-8 nelze posoudit jako pokračující přestupek, neboť neměly být v době svého uzavření protiprávní. Tuto námitku obviněný uplatnil již v odporu (shrnutí v bodech 30 a 31 původního napadeného rozhodnutí). Úřad dovodil existenci pokračujícího přestupku na základě časové, věcné a účelové souvislosti jednotlivých dodatků (body 125-129 původního napadeného rozhodnutí). K podanému původnímu rozkladu byly tyto závěry výslovně potvrzeny (body 34 až 43 zrušujícího rozhodnutí).

40. V napadeném rozhodnutí Úřad následně tuto otázku posoudil znovu (body 163–166 napadeného rozhodnutí) a dospěl k závěru, že dodatky č. 6–8 naplňují všechny znaky pokračujícího přestupku.

41. Jelikož obviněný ani nyní nepřinesl žádnou novou argumentaci, která by byla způsobilá uvedené závěry zpochybnit, je třeba se s nimi ztotožnit a odkázat na odůvodnění dříve vydaných rozhodnutí.

c) K námitce bagatelnosti změny

42. Obviněný rovněž opakuje námitku, že změna ceny provedená dodatkem č. 8 je bagatelní, neboť činí pouze 6,33 Kč za oběd, a tudíž nemůže zakládat přestupek dané závažnosti. Tuto námitku obviněný uplatnil již v odporu (shrnutí v bodech 31-32 původního napadeného rozhodnutí) a následně ji zopakoval v původním rozkladu. Úřad se touto námitkou zabýval v původním napadeném rozhodnutí (body 84 a 120-121 původního napadeného rozhodnutí). Úřad dovodil, že navýšení ceny plnění nebylo bagatelní, neboť v důsledku dodatků došlo k významnému celkovému zvýšení hodnoty závazku, přičemž bagatelnost nelze posuzovat izolovaně podle jednotlivého dodatku, ale vždy komplexně v souhrnu všech změn; zároveň platí, že každé navýšení ceny za totožné plnění představuje změnu ekonomické rovnováhy ve smyslu § 222 zákona a změny provedené dodatky č. 7 a 8 nespadají pod žádnou zákonnou výjimku, takže je nelze považovat za nepodstatné. K rozkladovým námitkám původního rozkladu byl tento závěr přezkoumán i akceptován ve zrušujícím rozhodnutí (viz body 79-83).

43. V napadeném rozhodnutí pak byla tato námitka ve shodě s dříve vyslovenými závěry vypořádána (zejména body 157 a 158 napadeného rozhodnutí), přičemž Úřad zdůraznil, že změny nelze posuzovat izolovaně, nýbrž v jejich celkovém souhrnu, který v posuzovaném případě dosahuje významného rozsahu.

44. Vzhledem k tomu, že obviněný ani v nynějším rozkladu nepředložil žádné nové skutečnosti, které by odůvodňovaly odlišné posouzení otázky bagatelnosti, předseda Úřadu na shora uvedené závěry odkazuje.

d) K námitce způsobu výpočtu pokuty (DPH)

45. Obviněný dále opakovaně namítá, že Úřad při stanovení výše pokuty nesprávně vycházel z ceny veřejné zakázky včetně DPH. Tato námitka byla uplatněna již v odporu (shrnutí v bodu 33 původního napadeného rozhodnutí). Úřad konstatoval, že základ pro výpočet pokuty je nutné odvozovat z ceny veřejné zakázky včetně DPH, neboť zákon pracuje s pojmem „celková cena veřejné zakázky“, což je v ustálené rozhodovací praxi vykládáno jako cena skutečně uhrazená, tedy včetně DPH; námitku obviněného, že by mělo být vycházeno z ceny bez DPH, proto Úřad odmítl jako nedůvodnou (viz bod 137 původního napadeného rozhodnutí). Zrušující rozhodnutí v bodech 84-86 jasně uzavírá, že zákon vyžaduje vycházet z celkové ceny veřejné zakázky, tedy včetně DPH. Napadené rozhodnutí tento závěr převzalo (bod 174 napadeného rozhodnutí).

46. Ani v tomto případě obviněný nepředložil žádné nové argumenty, které by mohly vést k odlišnému závěru, a na uvedené závěry lze proto v plném rozsahu odkázat.

e) K námitce nezohlednění polehčující okolnosti

47. Obviněný konečně opakuje námitku, že Úřad nezohlednil ukončení smlouvy jako polehčující okolnost. Tuto námitku uplatnil již v odporu (shrnuto v bodu 34 původního napadeného rozhodnutí). Úřad námitku odmítl s tím, že ukončení smlouvy nelze považovat za polehčující okolnost, jelikož obviněný neprokázal, že k němu přistoupil z důvodu nápravy protiprávního jednání či v rámci „účinné lítosti“, a tato skutečnost tak nemá relevantní vztah k závažnosti

posuzovaného přestupku ani ke stanovení výše pokuty (viz bod 148 původního napadeného rozhodnutí).

48. Zrušující rozhodnutí se touto otázkou rovněž zabývá (body 87-90), přičemž k závěru Úřadu dále uvádí, že vzhledem k povaze přestupku jako ohrožovacího není rozhodné, zda k realizaci smlouvy již dále nedocházelo; proto nejsou splněny podmínky pro upuštění od potrestání ani pro zohlednění této skutečnosti při ukládání sankce. Napadené rozhodnutí tento závěr převzalo a dále rozvedlo (bod 186 napadeného rozhodnutí).

49. Ani tato námitka nepřináší žádné okolnosti, které by bylo třeba posoudit odlišně, a proto lze opět plně odkázat na dříve vydaná rozhodnutí.

K novým námitkám obviněného

50. Vedle námitek, které již byly v předchozích fázích správního řízení opakovaně uplatněny a vypořádány, obviněný v nyní projednávaném rozkladu uplatnil rovněž námitky, které směřují výhradně proti právnímu posouzení věci provedenému v napadeném rozhodnutí, a to zejména v návaznosti na změnu metodiky hodnocení „celkové hodnoty závazku po jeho změně“, k níž došlo v důsledku závazného právního názoru vysloveného ve zrušujícím rozhodnutí.

51. Tyto námitky nebyly předmětem přezkumu v původním napadeném rozhodnutí ani ve zrušujícím rozhodnutí, a je proto třeba se jimi náležitě zabývat. Napadené rozhodnutí již vychází z právního názoru formulovaného ve zrušujícím rozhodnutí, který je pro Úřad závazný, a současně představuje interpretační rámec pro posouzení projednávané věci.

a) K námitkám směřujícím proti stanovení předpokládané hodnoty plnění po změně

52. Obviněný v novém rozkladu namítá, že Úřad v napadeném rozhodnutí nesprávně a zmatečně stanovil předpokládanou hodnotu plnění po změně, a to zejména ve vztahu k bodu 158, v němž dle názoru obviněného počítá různými způsoby hodnotu závazku po změně.

53. K těmto námitkám lze uvést, že otázka způsobu stanovení „celkové hodnoty závazku po jeho změně“ byla v projednávané věci již závazně vyřešena ve zrušujícím rozhodnutí, v němž bylo stanoveno, že v případě smluv na dobu neurčitou s rámcovým prvkem a opakujícím se plněním je nutné vycházet nikoliv z historicky odebraného plnění, nýbrž z předpokládané hodnoty plnění po změně, určené *ex ante* postupem podle § 16 a § 19 zákona. Tento právní názor předsedy Úřadu je pro Úřad závazný ve smyslu § 90 odst. 1 správního řádu, a Úřad byl tedy povinen jej v napadeném rozhodnutí plně respektovat, přičemž při provedeném přezkumu jednoznačně vyplynulo, že Úřad uvedené závěry zcela respektoval.

54. Obviněný oproti tomu v podaném rozkladu zcela obecně namítá neurčitou úpravu hodnot v tabulce č. 5 (bod XIV. rozkladu), aniž by jakkoliv konkrétně uvedl, v čem má taková neurčitost spočívat. Pokud jde o bod 125 napadeného rozhodnutí, na které obviněný odkazuje, z tohoto jednoznačně vyplývá, že Úřad velmi podrobně popsal všechny části zmíněné tabulky 5 a nelze tak přisvědčit námitce obviněného, že by takový výpočet měl být neurčitý. Současně je zřejmé, že Úřad respektoval závazný právní názor zrušujícího rozhodnutí a provedený výpočet tomuto zcela odpovídá.

55. Lze tak uzavřít, že Úřad v napadeném rozhodnutí stanovil předpokládanou hodnotu plnění po změně řádně, v souladu se zákonem i závazným právním názorem, a námitka obviněného je v tomto ohledu nedůvodná.

56. K navazující námitce obviněného, že Úřad nesprávně stanovil „hodnotu změny“ dodatků č. 6–8 v bodu 158 napadeného rozhodnutí a že tato hodnota byla v rozporu s § 19 a násl. zákona použita při úvaze o výši pokuty, je třeba uvést následující.

57. Obviněný nesprávně směšuje dvě části napadeného rozhodnutí, a to stanovení předpokládané hodnoty plnění pro účely posouzení aplikace § 222 zákona na straně jedné a reakci Úřadu na námitku bagatelnosti (v bodech 157 a 158) napadeného rozhodnutí. Zatímco při posouzení podmínky dle § 222 odst. 1 zákona bylo nutné (v souladu se zrušujícím rozhodnutím) vycházet z předpokládané hodnoty plnění stanovené *ex ante* postupem podle § 19 zákona, údaj o „celkové hodnotě změny“ (uvedený v předposlední větě bodu 158 napadeného rozhodnutí) představuje souhrn skutečně realizovaných ekonomických dopadů změn závazku a slouží výlučně jako ilustrativní kritérium při hodnocení bagatelnosti jednání obviněného. Současně z obsahu napadeného rozhodnutí vyplývá, že Úřad nikterak nestaví závěry o spáchání přestupku nebo o výši pokuty na částce 1 068 392,20 Kč bez DPH, jak tvrdí obviněný. Tato hodnota je v rámci odůvodnění použita pouze v bodě 158 napadeného rozhodnutí jako jeden z podkladů pro ilustraci rozsahu vychýlení ekonomické rovnováhy závazku ve prospěch vybraného dodavatele, přičemž se vztahuje výlučně k otázce bagatelnosti.

58. Námitky obviněného tedy neobstojí. Současně není důvodná ani námitka obviněného, že Úřad měl pokutu snížit z důvodu „nižší hodnoty změny“ oproti předchozímu rozhodnutí, rovněž neobstojí. Výše pokuty totiž není mechanicky odvozována od jedné číselné veličiny, nýbrž představuje výsledek komplexního správního uvážení, v jehož rámci jsou zohledněny všechny relevantní okolnosti případu (např. počet útoků pokračování v přestupku, který se zvýšil). Skutečnost, že v novém rozhodnutí došlo ke změně metodiky výpočtu některých dílčích ukazatelů, sama o sobě nezakládá povinnost sankci snížit, pokud celkové posouzení závažnosti přestupku odůvodňuje její uložení v nastavené výši.

b) K námitkám aplikace výjimky pro veřejné zakázky malého rozsahu

59. Obviněný dále namítá, že Úřad nesprávně posoudil možnost aplikace výjimky pro veřejné zakázky malého rozsahu podle § 222 odst. 1 zákona, neboť dle jeho názoru nebyly splněny podmínky pro závěr o překročení limitu dle § 27 zákona.

60. Aplikace výjimky podle § 222 odst. 1 zákona je vázána na splnění dvou kumulativních podmínek, a to:

- existence výjimky z povinnosti zadat veřejnou zakázku v zadávacím řízení,
- a současně nepřekročení limitu stanoveného pro tuto výjimku.

61. Jak bylo již vyloženo ve zrušujícím rozhodnutí, v případě změny závazku se posouzení splnění těchto podmínek neodvíjí od historického plnění, nýbrž od předpokládané hodnoty plnění po změně. Úřad v napadeném rozhodnutí aplikoval tento závěr tak, že ve vztahu ke každému jednotlivému dodatku určil předpokládanou hodnotu plnění při nově sjednaných podmínkách a tuto hodnotu porovnal s limitem podle zákona. Na základě tohoto postupu dospěl k závěru, že u dodatků č. 1–5 nebyl limit překročen, zatímco u dodatků č. 6–8 již došlo k jeho překročení. Tento závěr je v napadeném rozhodnutí podrobně doložen konkrétními výpočty a odpovídá zákonnému požadavku na *ex ante* posouzení hodnoty plnění.

62. Obviněný přitom nepředkládá alternativní výpočty ani konkrétní výhrady ke způsobu stanovení hodnoty, nýbrž pouze obecně zpochybňuje závěr o překročení limitu. Taková obecná polemika

však není způsobilá zpochybnit konkrétní a přezkoumatelný závěr Úřadu. Úřad tedy správně dovodil nemožnost aplikace výjimky pro veřejné zakázky malého rozsahu ve vztahu k dodatkům č. 6–8.

63. Má-li snad obviněný za to, že i před namítanou novelou zákona účinnou od 16. 7. 2023, bylo možno zcela volně dodatkovat smlouvy, které při svém uzavření představovaly VZMR, a to až do výše, kdy by limit dle § 27 byl překročen, není tomu tak. Změny závazků ze smluv na veřejné zakázky už v této době byly omezeny ustanovením § 222 zákona, které zakazuje podstatné změny závazku ze smluv na veřejné zakázky. Pravidlo, že se tento zákaz neuplatní na změny, které nepřesáhnou uvedený limit, je jen zmírněním jinak přísného ustanovení § 222 založeným na již dříve výkladově dovozeném právním názoru, že zakázky zcela vyňaté z povinnosti vést zadávací řízení (tj. VZMR) zákazu změn vůbec nepodléhají, dokud jejich hodnota tento limit „nepřeroste“. Ustanovení § 222 odst. 1 zákona ve znění po novele není tedy nová, přísnější právní úprava, ale jen kodifikace praxí dříve přijatého, mírnějšího výkladu zákona.

c) K námitkám proti posouzení dodatků jako podstatné změny závazku

64. Obviněný dále zpochybňuje závěr Úřadu, že dodatky č. 6–8 představují podstatnou změnu závazku ve smyslu § 222 odst. 3 zákona, přičemž tuto námitku vztahuje zejména k hodnocení ekonomické rovnováhy závazku.

65. K tomu je nutné uvést, že pojem „změna ekonomické rovnováhy ve prospěch dodavatele“ je v rozhodovací praxi Úřadu i správních soudů vykládán ustáleně tak, že zahrnuje (mimo jiné) jakoukoliv změnu, která vede ke zvýšení úplaty poskytované za totožné plnění, pokud taková změna nebyla předvídána v zadávacích podmínkách.

66. Napadené rozhodnutí zcela správně vychází z tohoto výkladu a konstatuje, že jednotlivé dodatky vedly k opakovanému zvyšování jednotkové ceny poskytovaného plnění, aniž by byl tento mechanismus dostatečně určitým způsobem zakotven v původní smlouvě. Z ustanovení čl. III písm. c) smlouvy přitom vyplývá pouze obecná možnost změny ceny, která však neobsahuje konkrétní parametry ani mechanismus jejího určení, a tudíž nesplňuje požadavky § 100 odst. 1 zákona.

67. Za těchto okolností je závěr Úřadu, že došlo ke změně ekonomické rovnováhy závazku ve prospěch dodavatele, plně důvodný. Obviněný současně v tomto směru nepředložil žádné důkazy, které by mohly tento závěr zpochybnit.

68. Na tomto místě je vhodné zdůraznit, že posouzení podstatnosti změny není vázáno na absolutní výši jednotlivého navýšení ceny, nýbrž na povahu změny jako takové, tedy na skutečnost, že zadavatel poskytuje vyšší finanční plnění za totéž plnění bez soutěžního mechanismu, a to v daném případě bylo splněno a ve správním řízení prokázáno.

d) K námitce nesprávného posouzení povahy smlouvy

69. Obviněný namítá nesprávné posouzení povahy smlouvy, která podle něj měla být posouzena jako rámcová smlouva. Z toho dovozuje, že jednotlivé smlouvy byly uzavřeny jednotlivými objednávkami.

70. Ve zrušujícím rozhodnutí (body 52 a následující) byla výslovně posouzena povaha předmětného smluvního vztahu. Z tohoto posouzení vyplynul jednoznačný závěr, že se nejedná o rámcovou dohodu, nýbrž o smlouvu na veřejnou zakázku s rámcovým prvkem. Z obsahu smlouvy totiž

vyplývá, že závazek k plnění vzniká již jejím uzavřením, resp. uzavřením jednotlivých dodatků, zatímco jednotlivé objednávky nepředstavují samostatné dvoustranné právní úkony, ale pouze konkretizaci již existujícího závazkového vztahu, a tedy jednostranný pokyn zadavatele k plnění.

71. Tento právní závěr má zásadní význam pro posouzení věci, neboť z něj plyne, že změna závazku ve smyslu § 222 zákona nastává již samotným uzavřením dodatku ke smlouvě, nikoliv až následným odebráním plnění prostřednictvím jednotlivých objednávek. Jinými slovy, přestupkové jednání spočívá v uzavření dodatku, který nesplňuje podmínky stanovené zákonem k tomu, aby změnu závazku bylo možno považovat za dovolenou, a odpovědnost za přestupek nelze podmiňovat až faktickým čerpáním plnění. Napadené rozhodnutí z tohoto závazného právního názoru správně vychází a plně jej respektuje. Úřad byl tímto právním názorem vázán a nebyl oprávněn jej v novém projednání věci přezkoumávat ani nahrazovat odlišným výkladem. Na uvedené závěry lze v plném rozsahu odkázat a napadené rozhodnutí je v tomto ohledu správné a zákonné, když správně posuzuje předmětný smluvní vztah jako smlouvu na veřejnou zakázku, v jejímž rámci jednotlivé dodatky představují změny závazku ve smyslu § 222 zákona.

72. Obviněný přitom v nynějším rozkladu nepředkládá žádné nové skutkové ani právní argumenty, které by byly způsobilé tento závěr zpochybnit.

e) K námitce nedodržení zásad přestupkového řízení

73. V podaném rozkladu obviněný obecně namítá porušení zásad přestupkového řízení, přičemž konkrétnější vymezení vztahuje k „nepřípustnému navýšení“ uložené pokuty o 10 000 Kč.

74. Za této situace bylo přikročeno k obecnému přezkumu dodržení základních zásad přestupkového řízení z úřední povinnosti, přičemž porušení zásad správního trestání nebylo shledáno.

75. Přezkum se pak podrobněji zaměřil na otázku dodržení zásady zákazu změny k horšímu (*non reformatio in peius*), kterou lze z podaného rozkladu (byť ne zcela výslovně) identifikovat.

76. Z porovnání původního napadeného rozhodnutí a napadeného rozhodnutí vyplývá, že v důsledku nového právního posouzení věci došlo k tomu, že skutkové vymezení přestupku bylo rozšířeno o další dílčí útok (dodatek č. 6) a současně došlo k navýšení uložené pokuty. Tato skutečnost by mohla na první pohled nasvědčovat zhoršení postavení obviněného, nicméně v daném případě je třeba dospět k závěru, že k porušení předmětné zásady nedošlo.

77. Prvotně je nutno připomenout, že původní napadené rozhodnutí bylo zrušeno zrušujícím rozhodnutím předsedy Úřadu pro nezákonnost. V návaznosti na to se řízení vrátilo do stadia před vydáním tohoto rozhodnutí a Úřad byl povinen věc znovu projednat a rozhodnout, a to v intencích závazného právního názoru vysloveného ve zrušujícím rozhodnutí. Takový postup odpovídá § 90 odst. 1 správního řádu, podle něhož je správní orgán v dalším řízení vázán právním názorem odvolacího orgánu. Za této procesní situace nelze nové rozhodnutí chápat jako „změnu“ původního rozhodnutí v rámci téhož instančního přezkumu, nýbrž jako nové meritorní rozhodnutí vydané po odstranění jeho nezákonnosti. Zrušující rozhodnutí původní napadené rozhodnutí nezměnilo v neprospěch obviněného, ani Úřad nezavázalo ke konkrétnímu výsledku (ke konkrétní výši ukládané pokuty). Zrušující rozhodnutí pouze v obecnosti korigovalo metodu, podle které měl Úřad postup obviněného posuzovat. Obviněný měl tedy v „druhém kole“ správního řízení v prvním stupni široký prostor k tomu, aby vznášel svoji

argumentaci stran toho, jaký výsledek má řízení o přestupku při aplikaci správné metodiky mít. Obviněný tedy na svých procesních právech nikterak krácen nebyl. Zásada zákazu změny k horšímu proto na takovou situaci nedopadá, neboť jejím účelem není chránit účastníka před důsledky odstranění nezákonného rozhodnutí, ale zabránit tomu, aby byl změnou rozhodnutí v odvolacím řízení sankcionován za to, že využil opravné prostředky na svoji obranu. Pokud tedy bylo nezákonné rozhodnutí Úřadu odstraněno jako celek a Úřad celou věc projednal v novém řízení, přičemž znovu hodnotil všechny skutkové a právní otázky, a současně byla obviněnému dána možnost k uplatnění jeho práv, pak je uložení rozdílné pokuty možné,[1] a to zejména v situaci, že se pokuta ukládá za odlišně skutkově vymezený přestupek.

78. Pokud jde o uloženou pokutu, její zvýšení oproti původnímu napadenému rozhodnutí představuje logický důsledek nového, zákonného vymezení skutku, které zahrnuje širší rozsah protiprávního jednání. Napadené rozhodnutí přitom obsahuje podrobné a přezkoumatelné odůvodnění výše pokuty a je zřejmé, že tato pokuta byla stanovena v rámci zákonného uvážení a odpovídá závažnosti přestupku, jak byla nově zjištěna.

79. Za těchto okolností je třeba dospět k závěru, že v projednávané věci nedošlo k nepřípustné změně k horšímu ve smyslu zásady *non reformatio in peius*. Napadené rozhodnutí je výsledkem nového meritorního posouzení věci po odstranění nezákonnosti původního napadeného rozhodnutí, přičemž změna jeho výsledků je odůvodněna aplikací závazného právního názoru a odpovídá požadavku zákonnosti. Současně nebylo shledáno ani porušení jiných základních zásad přestupkového řízení, neboť skutkový stav byl zjištěn v potřebném rozsahu, obviněnému byla poskytnuta plná procesní ochrana a napadené rozhodnutí je v dané věci přezkoumatelné, správné a zákonné.

VII. ZÁVĚR

80. Rozklad nepřináší skutečnosti, které by zpochybňovaly závěry Úřadu v napadeném rozhodnutí. Nynější rozhodnutí o rozkladu potvrzuje závěry dříve vydaného zrušujícího rozhodnutí, že v případě smluv s rámcovým prvkem na dobu neurčitou zadaných jako VZMR, jejichž předmětem je pravidelné či opakované plnění, je zadavatel při posuzování změny závazku podle § 222 odst. 1 zákona povinen vycházet z předpokládané hodnoty plnění po změně stanovené *ex ante* postupem podle § 16 a § 19 zákona, přičemž u smluv uzavřených na dobu neurčitou je nutné tuto hodnotu určit ve vztahu k období 48 měsíců (tzn. zadavatel postupuje jako by se jednalo o novou veřejnou zakázku). Takto stanovenou předpokládanou hodnotu je následně třeba porovnat s limitem podle § 27 zákona a teprve na základě tohoto posouzení lze učinit závěr o možnosti využití výjimky pro veřejné zakázky malého rozsahu při změně závazku ve smyslu § 222 odst. 1 zákona.

81. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že Úřad rozhodl správně a v souladu se zákonem, bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

[1] Stejné závěry lze nalézt např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2017, č. j. 6 As 169/2016-42, a to zejména v bodech 43 až 51, kde se označený soud zabýval právě otázkami souvisejícími se zrušením rozhodnutí ve výrocích o vině a trestu a novým posouzením skutkových i právních otázek orgánem I. stupně při uložení pokuty vyšší než v původním řízení.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1, ve spojení s § 152 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále odvolat.

otisk úředního razítka

doc. JUDr. PhDr. Petr Mlsna, Ph.D.
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Adresát:
Povodí Ohře, státní podnik, se sídlem Bezručova 4219, 430 03 Chomutov

Vypraveno dne:
viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy